

un final massa mastegat i una característica habitual entre els autors policíacs, cada cop més abundants: la majoria dels personatges policíacs són una mica o molt malparits, però sempre acaben tenint un fons humà, un moment de redempció, no són uns dolents integrals.

La recomanable novel·la de Pere Cervantes està empeltada de ciència-ficció i un gènere que utilitza elements fantàstics i, mot sovint, també de ciència-ficció, és el del terror. *Contes de terror* és un recull amb un origen ben curiós. El 1816, les erupcions del volcà Tambora, a Indonèsia, van deixar Europa sense estiu. L'ambient de foscor i pluja va propiciar una trobada a tocar del llac suís Léman que va esdevenir històrica, la del poeta Percy Shelley, la seva esposa Mary, Lord Byron i el doctor Polidori. Aquest últim va escriure *El vampir* (abans del més popular de Bram Stoker, del 1897); Lord Byron, el poema *Obscuritat*; i Mary Shelley va escriure el famós *Frankenstein*.

La barreja de gèneres sol aportar riquesa

A Torrebesses, Lleida, l'octubre passat van celebrar el primer Festival de Literatura de Terror amb un format diferent al que s'acostuma. Van *tancar* una nit quatre autors al castell (de passat tèrbol, si bé ara és un allotjament rural) de la localitat per afavorir la redacció de quatre relats de terror. El resultat és aquest llibre, amb contes d'Emili Bayo (*Ones de líquid vermell*), Jordi de Manuel (*Els hostes*), Empar Fernández (*La memòria de la sang*) i David Marín (*El bagul*), els tres primers, docents, i el tercer, periodista d'aquest diari.

Bayo agafa elements com ara bruixes transgeneracionals, suïcides adolescents i un casalot angoixant; De Manuel mostra un pare i una filla similars als protagonistes d'*A la carretera*, de McCarthy, vagant per un món apocalíptic de foscor (el refugi de qualitat és sota terra), un castell, dos habitants amb gana i tocs de *gore*; Fernández situa l'acció també al castell i pren la història real de quan va ser un hospital dels feixistes italians, amb fantasmes i comptes pendents; Marín s'inspira en un home de pasat torturat (com el protagonista de Bayo), la percepció esbiaixada de la realitat i el mite de l'home llop, o com deia Plaute, allò que "l'home és un llop per a l'home".

Quatre contes de trames i estils diferents que, en més d'una ocasió, aconseguen ericar-nos el pèl dels braços i que pensem a les ombres. Quatre bombonets literaris fruit d'una iniciativa molt lloable pel que fa a obrir noves portes a la cultura. *

Morts, fantasmes, esperits... formen part del gènere de terror que es pot barrejar amb altres, com el policíac
ARXIU

TRES MINUTOS DE COLOR
Pere Cervantes
Editorial: Alrevés
Barcelona, 2017
Pàgines: 350
Preu: 20 euros

CONTES DE TERROR
Diversos autors
Editorial: Apostroph
Torrebesses, 2017
Pàgines: 115
Preu: 10 euros

Visitant altres realitats

“**Q**uè passa quan morim?” és una de les moltes preguntes sense resposta inequívoca que ens fem des de sempre. Històries de fantasmes, les que vulgueu. Altra cosa és agafar-s'ho des de la ciència-ficció i donar a la trama un to que vol ser més versemblant i menys lúdic. I encara es pot barrejar amb altres gèneres, com el policíac.

Pere Cervantes (Barcelona, 1971) és un policia nacional que ens presenta la seva tercera novel·la policíaca. *Tres minutos de color* està protagonitzada per Coque Brox, un policia amb un problema de visió i neurològic: ho veu tot en blanc i negre. També té una exdona amb tendències suïcides, una filla que entra a l'adolescència, un fill mort i un pare extrompetista d'El Molino reciclat en *hacker*. L'acompanyen un forense agorafòbic enganxat al joc en xarxa *World of Warcraft* i una cardiocirurgiana que ha començat a interessar-se per les ex-

periències properes a la mort, és a dir, aquells minuts en què algú està clínicament mort i percep *coses* que no tenen una explicació científica.

L'excusa de Cervantes per dur-nos amb un molt bon ritme cap allà on vol és la recerca d'un company policia que ha desaparegut mentre investigava una xarxa de pederastes en què hi ha implicat el fill d'un conseller de la Generalitat. I ens fa tastets de molts temes: els perills d'internet (que l'autor coneix a fons), els tatuatges, la pederàstia, l'autisme, el suïcidi, l'homosexualitat, la prostitució... Fins que entra en la ciència-ficció del més enllà. I no puc explicar més per no esguerrar la lectura. Una part que, tot i ser previsible, funciona molt bé perquè ens la fa versemblant i una mica hipnòtica.

Tot en un fons d'amor per Barcelona mostrat sense amagar-se'n però sense fatigar. Bons diàlegs, força imatges literàries expressives i pocs defectes concrets. Potser